

Żołnierze wyklęci

Kim byli żołnierze wyklęci ?

Żołnierze Wyklęci byli żołnierzami polskiego powojennego podziemia niepodległościowego i antykomunistycznego, którzy stawiali opór sowietyzacji Polski i podporządkowaniu jej ZSRR. Uczestników ruchu partyzanckiego określa się też jako „żołnierzy drugiej konspiracji” lub „Żołnierzy Niezłomnych”.

Wyklęci

- Wyklęci – to ci którzy nie uznali końca II wojny i z bronią w ręku wystąpili przeciw drugiemu – obok nazizmu – zaborczemu totalitaryzmowi. Stanęli nie tylko przeciw potężnym siłom nowego agresora, lecz także wobec jego gigantycznej, bezwzględnej propagandy. Nie mogli zwyciężyć zbrojnie ani nawet ocalić swojego wizerunku – zaciążyło na nich na lata odium bandytów. Zagarnął ich śmietnik Peerelu.

Dlaczego 1 marca ?

1 marca

obchodzone jest święto państwowe – Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Dzień ten poświęcono pamięci bohaterów antykomunistycznego i niepodległościowego podziemia, którzy przeciwstawili się sowieckiej agresji i reżimowi komunistycznemu.

Gdzie walczyli?

W Polsce lubelskiej, czyli wyzwolonych spod okupacji niemieckiej terenach Podlasia, Lubelszczyzny, wschodniego Mazowsza i Podkarpacia. Na obszarze tym, rządzonym przez komunistów podporządkowanych Związkowi Radzieckiemu, znajdowały się liczne struktury AK, w tym oddziały partyzanckie zmobilizowane do Akcji „Burza

Jaki był ich znak?

**ŻOŁNIERZE
WYKLĘCI**

Jan Taborkowski

ps. „Bruzda” w AK i AKO,
„Tabor” w WiN-ie
(ur. 16 października 1906 w
Nowogródku,
zm. 23 sierpnia 1954
w Przytułach).

Major Wojska Polskiego,
żołnierz AK, AKO i WiN,
inspektor inspektoratów III
łomżyńskiego i IV
Suwalskiego AK, prezes
rejonowy WiN.

Łukasz Konrad Ciepliński

ps. „Pług”, „Ostrowski”,
„Ludwik”, „Apk”, „Grzmot”,
„Bogdan” (ur. 26 listopada 1913
w Kwilczu, zm. 1
marca 1951 w Warszawie) –
podpułkownik piechoty Wojska
Polskiego (w 2013 r.
awansowany pośmiertnie do
stopnia pułkownika),
żołnierz Organizacji Orła
Białego, ZWZ-AK oraz NIE i DSZ,
prezes IV Komendy Zrzeszenia
Wolność i Niezawisłość,
kawaler Orderu Orła Białego.

Zygmunt Edward Szendzielarz

ps. „Łupaszko”,
„Łupaszka” i
„Łopaszko” (ur. 12
marca 1910 w Stryju,
zm. 8 lutego 1951
w Warszawie) –
major kawalerii Wojska
Polskiego i Armii
Krajowej. Dowódca 5
Wileńskiej Brygady AK.

Józef Kuraś

ps. „Orzeł”, „Ogień” (ur. 23 października 1915 w Waksmundzie, zm. 22 lutego 1947 r. w Nowym Targu) – żołnierz Wojska Polskiego i Armii Krajowej, oficer Batalionów Chłopskich i Urzędu Bezpieczeństwa, partyzant na Podhalu w czasie II wojny światowej, pod koniec życia jeden z dowódców oddziałów podziemia niepodległościowego i antykomunistycznego, oskarżany o zbrodnie na ludności cywilnej.

Jan Mazurkiewicz

ps. „Zagłoba”, „Socha”, „Sęp”,
„Radosław”
(ur. 27 sierpnia 1896 we Lwowie,
zm. 4 maja 1988 w Warszawie)
– polski wojskowy
i polityk. Pułkownik Armii
Krajowej oraz generał
brygady ludowego Wojska
Polskiego. Założyciel Tajnej
Organizacji Wojskowej (później
scalonej z AK),
dowódca Kedywu i Zgrupowania
„Radosław”. Więzień
polityczny w PRL okresie stalinizmu.
Od 1964 wieloletni wiceprezes
Zarządu Głównego Związku
Bojowników o Wolność
i Demokrację.

Danuta Siedzikówna

właśc. **Danuta Helena Siedzik**, ps. „Inka”
(ur. 3 września 1928
w Guszczewinie,
zm. 28 sierpnia 1946
w Gdańsku)
– sanitariuszka 4.
szwadronu odtworzonej
na Białostocczyźnie 5
Wileńskiej Brygady AK,
w 1946 w 1 szwadronie
Brygady działającym
na Pomorzu, pośmiertnie
mianowana podporucznikiem
Wojska Polskiego.

August Emil Fieldorf

ps. „Nil”
(ur. 20 marca 1895
w Krakowie, zm. 24
lutego 1953 w Warszawie)
– generał brygady Wojska
Polskiego, organizator
i dowódca Kedywu Armii
Krajowej, zastępca
Komendanta Głównego
AK. Pośmiertnie
odznaczony Orderem Orła
Białego.

Franciszek Niepokólczycki

ps. Teodor, Szubert, Franek, Żejmian, Halny (ur. 27.10. 1900 r. w Żytomierzu, zm. 11.06. 1974 r. w Warszawie) pułkownik saperów Wojska Polskiego. W czasie II wojny światowej dowódca Związku Odwetu, oficer Związku Walki Zbrojnej i Kedywu Armii Krajowej. Uczestnik powojennego podziemia antykomunistycznego, prezes Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość w latach 1945–1946, więzień polityczny okresu stalinowskiego. Kawaler Orderu Orła Białego.

Jan Rodowicz

ps. „Anoda”
(ur. 7marca 1923
w Warszawie,
zm. 7stycznia 1949
w Warszawie)
– harcerz,
żołnierz Szarych
Szeregów i AK oraz
Delegatury Sił
Zbrojnych, porucznik.

Witold Pilecki

ps. „Witold”, „Druh”; nazwiska konspiracyjne „Roman Jezierski”, „Tomasz Serafiński”, „Leon Bryjak”, „Jan Uznański”, „Witold Smoliński”; kryptonim T-IV (ur. 13 maja 1901 w Ołońcu, zm. 25 maja 1948 w Warszawie) –
rotmistrz kawalerii Wojska Polskiego, współzałożyciel Tajnej Armii Polskiej, żołnierz Armii Krajowej, więzień i organizator ruchu oporu w KL Auschwitz. Autor raportów o Holocauście, tzw. Raportów Pileckiego. Oskarżony i skazany przez władze komunistyczne Polski Ludowej na karę śmierci, stracony w 1948. Unieważnienie wyroku nastąpiło w 1990 r. Pośmiertnie w 2006 r. otrzymał Order Orła Białego, a w 2013 został awansowany do stopnia pułkownika.

KONIEC

Magdalena Śmiechowska klasa 8a